

במדורות מלחמה - חנה סגש

במדורות מלחמה, בדלקה, בשרפה,
בין ימים סוערים של הדם,
הנני מבעירה פנסי הקטן,
לחפש, לחפש בן-אדם.
שלהבות השרפה מדעיכות פנסי,
אור האש מסנוור את עיני;
איר אביט, איר אראה, איר אדע, איר אכיר,
כשהוא יעמד לפני?
תן סימן, אלהים, תן סימן על מצחו,
כי באש, בדלקה ובדם,
כן אכיר את הדיק הטהור, הנצחי,
את אשר חפשתי: בן-אדם.

גבעתו

עלון פנימי גבעת חיים מאוחד 1.12.2023

אמהות 3, אצוה רצואן
"עלי אומרת שהלמן נולד
ועומד במקום.
מה התאריך?
ה 33 לאוקטובר.
מה השעה?
שש בבוקר.
התניקות מלרו?
לא."

אמהות 2, אצוה רצואן
"אני מספרת לילדה שלי
על החט שנמתח בין שני אמהות
והכאיה.
הכאיה בלה המותח,
הכאיה בלה הנמתח
נלצר אותה במספרים, אכא?
לא.
ניתן לו שיכאה."

אמהות 9, אצוה רצואן

"אם היה אפשר
לאכן אמהות
כמו נידים,
היו מוצאים את הלה שלי
מאה חמשים קילומטר
מכאן.
מתחת לאצוה
בתוך מנהרת האון
בלי אויר.
צמוד לאמא
ו 2 תינוקות
לינליים."

דבר העורכת

אנדד אלדן חבר קיבוץ בארי כתב את השיר "על קירות בארי", העוסק באובדן ומוות. "על קירות בארי שממה ושכול", כתב באופן בלתי נתפס - כמו נבואה לזוועות שהתרחשו בקיבוץ. לאחר מות בתו לירז לפני תשע שנים, הוציא תושב בארי בן ה-100 אנדד אלדן ספר בשם "שש שעת שחר", הלוא היא השעה בה נפתחה המלחמה בשבת עם חדירת המחבלים לעוטף - אותו הקדיש לבתו. בין השירים, פורסם גם השיר "על קירות בארי", שבאופן כמעט בלתי נתפס עוסק באובדן ושכול ומסתיים בשורה שמביעה תקווה שהאור ישוב. בשעה קשה זו, מקבל השיר משמעות חדשה ועזה. מתוך כתבה בוואלה מאת אלי אשכנזי.

רותם

בהתחלה אי אפשר לעשות כלום, בקושי לנשום. הדמיון לא מרפה, מה אני הייתי עושה? מה הייתי עושה אם אחד מילדיי היה נחטף או בני משפחה אחרים? המיטה שלי חמה ונוחה ואיך הם ישנים שם? מותר לשתות קפה? להנות מבדיחה?

וכשעוברים הימים נכנסת השיגרה. עבודה, בית, טלויזיה, קצת גינה. אוספים אגוזים. מצליחים לפעמים להתנתק לרגע מהחדשות.

בימים האחרונים יש לי קשר קטן עם מטה החטופים, יש עוד נעדרים. יש כאלו שמשפחות שלהם לא יודעות דבר על מקום המצאם.

ויש המון המון גברים ונשים צעירים וצעירות ולא כל כך צעירים שנמצאים בשבי החמאס ולא יודעים מתי ייצאו משם.

ואיפה הג'ינג'ים? מתי כבר יחזירו אותם?

את השיר הבא כתב אנדד אלדן לפני כעשר שנים - המשורר, מבארי שרד את התופת.

על קירות בארי

"על קירות בארי כתבתי קורותיה
ממקורות ומעמקים קרועי קר
עת קראו את הקורה בכאב ואורותיה
נפלו לערפל ואפלט לילה ויללה כמקור
לתפלה כי נפלו ילדיה ודלת נעולה
לרחמי שמים נושמים שממה ושכול
הורים ללא רחמים מי ינחם כי קללה
לוחשת אל טל ומטר ומתר לבכות למי שיכול
יש שעה רוחשת חשך אך יש שחר והלה"

עלון פנימי גבעת חיים מאוחד

הגהה: ענת לב וסיני מיתקי

עורכת: רותם הגיוורה

עיצוב גרפי: עידן מרום.

מודפס בדפוס "גאמא" נתניה

ציילומים:

מיכלי לוז - עוזרד, אורי דרך, ירון לב ורותם הגיוורה

"מגל ועט"

שלום חברות וחברים,

שפתחו את שעריהם ומארחים את הילדים לאחר שעות הלימוד. למסגרות אלו, מגיעים ילדים מכל האזור כשאת המסגרות מפעילים צוותים של מתנדבים, מורות חיילות וקצת עובדים בשכר, הכל בשיתוף פעולה של המועצה ומשרד החינוך עם הקיבוץ.

בכל ביקור של גורמי חוץ בקיבוץ, ישנה התפעלות מההתגייסות והנכונות של הקיבוץ והחברים לתרום ולעזור בכל מה שדרוש, זה באמת לא מובן מאליו ובעיקר ממלא את הלב בגאווה.

שתהיה שבת שלום.

ארז

כבר למעלה מ-50 ימים שאני מרגיש שאנחנו נמצאים בתוך מערבולת של רגשות. עצב, פחד, כעס ועכשיו סופסוף גם קצת תקווה ושמחה לאור חזרתם מהשבי של חלק מהחטופים. אם בימים כתיקונם אני נוטה להיות ציני ולהשתמש הרבה בהומור שחור אז כרגע אני בעיקר מוצא את עצמי מתרגש מכל סבתא, אמא וילד שחוזרים ומייחל לחזרתם של כל החטופים עד האחרון שבהם במהרה.

אז מה קורה אצלנו?

בשבוע שעבר קיימנו אסיפה ראשונה אחרי הרבה זמן שלא יכולנו להיפגש נוכח הגבלות ההתכנסות והשבוע אנחנו בוחרים ועדות קלפי וביקורת ומתבקשים לאשר את הסכמי הקליטה המוצעים לקראת הקבלה הקרובה לחברות.

בתקופה הקרובה אנו צפויים ל"בליץ חקיקה" וכנראה שניפגש הרבה במועדון (תגיעו, זה יותר טוב מלראות טלוויזיה), נאשר דוחות כספיים, הגדרת תפקיד של ועדת תכנון שלאחריה נבחר גם נציגי ציבור לוועדה, צפויה קבלה גדולה לחברות, מרלוג, נוהל טיפול בחובות וכמובן תקציב משק וקהילה. הלו"ז צפוי להיות צפוף ומאתגר אבל בשביל זה אנחנו פה.

בינתיים, קמו להן מסגרות חינוך עבור הילדים שמתארחים אצלנו מהדרום והצפון. פעוטון במשרד של סח"ב לשעבר, גן "גברעם" במבנה של גן הדס שמיועד לשיפוץ וכיתות לימוד בבי"ס יובלים ובמרכזונים שלנו

חלוקת רווחים לחברים ב-2023

על בסיס הדו"ח הכספי לשנת 2021

• טבלת תחשיב חלוקת הרווחים

אין מצב שחברים, למעט העוסקים בחשבונאות, יוכלו להבין את משמעותם המילולית של מרכיבי הטבלה, למעט השורה התחתונה - שורת הרווח, אך לא יבינו כיצד התקבלו המספרים. רצוי להכין הסבר פשוט ומובן לכל.

תשובה: הערה ראויה. יחד עם זאת חשבונאות היא דבר מורכב ולא הכול ניתן להסביר במילים פשוטות.

• הכנסות מפעילויות עסקיות

לגבעת חיים כ-13 תאגידים מוחזקים ופעילויות עסקיות שהם הבסיס להכנסות הקיבוץ. רצוי שדיווח לחברים יכיל נתוני הכנסות הוצאות ועודפים מכל פעילות ולפחות סיכום של כולן.

תשובה: זה אמור להיעשות בהצגת הדוחות הכספיים ובאחריות מנהל העסקים והיו"ר.

• תקנון חלוקת רווחים

תקנון חלוקת רווחים פורסם לראשונה ב-2010 ועודכן ב-2016. בתקנון סומנו כללים בהקשר לכספים שיועדו לחלוקה לחברים. הנוהל הקיים עוסק פחות בעקרונות החלוקה ויותר בפרטים חשבונאיים שמתוכם נקבע הסכום לחלוקה.

תשובה: הנוהל עודכן בשנת 2022.

וועדת ביקורת קיבלה פניות מחברים בהקשר לחלוקת רווחים שבוצעה ב-2023 בטענה שכספים שאינם נובעים מהפעילות המשקית השוטפת של הקיבוץ דינם להיכלל בחלוקת הרווחים השנתיים לחברים. להלן תשובת ההנהלה לפניות.

• יתרה בסך 600,000 ₪ ממכירת חלקה של גח"מ בתנובה ב-2008

ליתרה זו סומנו בתוכנית ההשקעות ל-2023 שני יעדים - הקמת מוזיאון ושיפוץ מגרש הכדורסל, כ-1 מיליון ש"ח השקעה לכל יעד. לציבור לא דווח שהשקעות אלו הן על חשבון חלוקת הרווחים. נושא המוזיאון נפל בהצבעה בקלפי. ליעד השני התקבלה תרומה רצינית שאמורה להקטין את חלקה של גח"מ בהשקעה. גם עובדה זו לא שוקפה לציבור.

תשובה: 750,000 ₪ הוקצו לשיפוץ מגרש הכדורסל. היתרה נכללה במסגרת חלוקת הרווחים.

• מכירת חלקה של גח"מ בקואופ עמק חפר ב-2016 בסכום של 2.5 מיליון ₪

תשובה: הכספים התווספו לחלוקת הרווחים בגין מכירת גת לקוקה קולה.

• יתרה (2.5 מיליון ש"ח) מהחזר מס הכנסה בגין מכירת פריגת לקוקה קולה

תשובה: הכספים חולקו כולם במסגרת חלוקת הרווחים לחברים.

• מכירת חלקה של פריגת ברומניה המהווה בונס שנתי

תשובה: בהסכם המכירה נקבע כי בנסיף למכירה עצמה יקבלו הקיבוצים תמלוגים שנתיים בסך כ-250,000 ₪/שנה לכל קיבוץ, בגין הפעילות ברומניה. סכומים אלו מהווים חלק מהכנסות הקיבוץ והם נכללים ברווח המהווה בסיס לחישוב הכספים הראויים לחלוקה.

משולחנה של הנהלת קהילה

המלחמה, מוזמן לפנות למנהל הקהילה ולהביאה בפני הצוות.

זאת, לצד "הקרן לצרכים מיוחדים", מהווים מעטפת כלכלית לחברה, בחרום ובשגרה, בעת מצוקה.

ועם החזרה ל"שגרה", הגיעו/שבו לשולחן ההנהלות נושאים רבים נוספים:

- ההסעדה עברה באמצע ספטמבר לעבוד תחת מפעיל אחר ("המטבח של אהובה"). כולנו תקווה שעם החזרה לשגרה, יחזור המקום לתפוסה גבוהה יותר מאחר וכמות הסועדים בשלב זה איננה מצדיקה את המשך הפעלתו.

- וועדת תכנון שלמעשה לא הייתה קיימת מזה מספר שנים (במקומה היה "צוות בניה") – אושרה בוועד ותגיע בקרוב לאישור האספה. וועדה, שתכלול 3 נבחר ציבור ותייצגו את הפן המקצועי והן את הפן החברתי-קהילתי-סביבתי, תוך שיתוף הציבור בפעילותה.

- נושא סגירת המוסך לא הגיע לדיון מסודר בוועד בטרם התקבלה ההחלטה לסוגרו. עם זאת, בדיון וועד שהתקיים לאחר יישום הסגירה, הוחלט כי צוות הניהול יביא חלופות ויצגן לוועד ולציבור.

- קליטת בנים ובנות לחברות נידונה רבות בישיבותינו. ב - 8 שנות הקליטה שעבר הקיבוץ עד כה, התקבלו למעלה מ - 200 חברים חדשים. עם הרצון להמשיך ולקלוט כמה שיותר בנים ובנות, לראיתנו, יש מקום לבצע עדכון ותיקוף מקיף של כלל הנהלים והתקנונים (שחלקם אינו עומד במבחן הזמן) הקשורים לקליטה. נתקלנו בישיבותינו האחרונות במספר מקרים בהם בנים המועמדים לקבלה וכאלה שכבר נקלטו – מוצאים את עצמם מול החלטות שקויימו עד כה באופן חלקי או כאלה שכלל לא הוגדרו כראוי לצד החלטות אסיפה וקלפי שלא מקוימות כלשונן. לכן, בשלב הראשון הוחלט על עדכון ותיקוף ההסכמים בין החבר הנקלט לקיבוץ, ובשלב השני (לאחר הקבלה הקרובה) – עדכון של נוהלי הקליטה והקבלה.

בימים קשים אלה בהם כולנו נעים בין דאגה לתקווה, שמחים עם החטופים והחטופות ששחררו ומצפים לאלה שעדיין לא איתנו. כואבים יחד עם אלה שאיבדו את היקר להם מכל, מתפללים לשלום הפצועים ועוקבים ומחזקים את החיילים והחיילות שלנו.

דווקא בימים כאלה, חשוב לנו, ההנהלה, לנסות לייצר סוג של "שגרה" בקיבוצנו. וכך גם בישיבות הוועד והנהלת הקהילה.

על סדר היום בישיבות הוועד והנהלה עולים בעיקר נושאי המלחמה וכל הקשור אליה:

- המשך עיסוק אינטנסיבי בהכנת הקיבוץ לחירום, אם בהצטיידות תואמת תוך תכלול הצרכים הדרושים לביטחון יישובי ואם באימון צוותים ייעודיים (כיתת כוננות, מערך בריאות, הקמת צוות חמל ועוד...).

- תכנון לשנים הבאות איך ובמה נכון להשקיע על מנת לשפר ולחזק את הביטחון והחוסן היישובי לשנים הבאות ולאירועים הבאים (שכולנו תקווה כי לא יתרחשו).

- גיבוש אסטרטגיה (לטווח הרחוק) בכול הנוגע להמשך הסיוע למפונים המתארחים ביישובנו. לאחר החלטת המדינה על שיפוי המפונים, יחול שינוי בתקצוב. בשלב זה, רוב התקציב לאירוח מומן מתקציב תרומות של בני ובנות המשק ועל כך אנו מודים ומברכים.

- לאור אי הוודאות הכלכלית הקיימת בעקבות התמשכות הלחימה, החלטנו להקפיא את כל ההשקעות (שניתן) וזאת עד להתבהרות המצב ומשמעויותיו הכלכליות.

- הוחלט על הקמת צוות "רשת ביטחון ייעודית" עבור מקרי מגפה, מלחמה וכדומה.

להבדיל מרשת הביטחון ה"רגילה" הבאה לתת מענה לבעיות אשר בשוטף, רשת הביטחון הזו מיועדת לפעול רק במקרי מגפה, מלחמה וכדומה.

כל חבר (עצמאי) אשר נפגע כלכלית מאירועי

אנו שולחים מכאן ברכת הצלחה לכל החיילים והמגויסים שלנו, שמרו על עצמכם ושובו בשלום מחכים לכם בבית.

חברי/ות הנהלת קהילה:

0542336628	שי גיל
0502055930	עמית שחם יציב
0524686746	עלית כץ
0584842041	מרום אגרנט
0523289889	עמית אסיא
0549001829	קרן הרץ רצון
0508928771	גלעד לב
0512653377	ארז מגל
0546747374	שחם מיטלר

• וועדת צעירים נמצאת בתהליכי הקמה תוך מטרה לחדש את הקשר ותחושת השייכות בין הקיבוץ ובין שכבת הגיל הזו (18-28) שנשכחה בתהליכי השינוי העוברים על קיבוצנו בשנים האחרונות.

• הנושא האקטוארי נמצא כל העת על שולחננו. יש מקום להרחיב ולשקף לציבור את פני הדברים כפי שידועים לעת זו. אנו מודעים לכך כי המצב הנוכחי דורש התייחסות ודרך פעולה אקטיבית מצד הקיבוץ. אנו נמצאים בשלבים אחרונים של אישורי נהלים מתאימים אשר ייתנו את מלוא הסמכות לממלאי התפקידים לטפל בבעלי החוב האקטוארי.

אי אפשר לסיים בלי לציין שוב את ההתגייסות הקיבוצית שלנו בעת הזו, בכל התחומים – לא מובן מאליו ומרגש כל פעם מחדש.

אימון כיתת הכוננות

ראיון עם ליפז מגידיש מגברעם

עשרות מחבלים. חיל הים הציל אותנו. מזל נוסף שהיה לנו - ביד מרדכי היה כח משטרה שהציל את יד מרדכי וכך גם אנחנו ניצלנו.

לנו בקיבוץ - יש ממ"דים. נכנסנו לממ"ד. שמענו שקורה משהו מעל ומעבר, שיש חדירה. שמענו גם ירי מנשק קל. התלבטנו, האם לצאת עם המכונית צפונה, אך חששנו שיש מחבלים בכביש 4.

לעמוס יש חברים שנמצאים ביחידות מובחרות ומכולם שמענו על המצב. היינו מעודכנים במה שקורה.

אני (ליפז) קצינת משטרה והבנו מיד שמשהו קורה. המפקד שלי נפצע באותה שבת והמפקד-לשעבר שלי והשוטרים שאיתו כבר בעשר בבוקר חיפשו חילוץ שיבוא להציל את השוטרים הפצועים, שהיו כבר ברעים. היה צורך להציל אותם, וגם מתחנת שדרות זעקו לעזרה.

בצהרים החלטנו לצאת מהקיבוץ עם המכונית שלנו. הדרך היתה מפחידה. לא נתקלנו במחבלים אך נסענו מהר ובמחסום אשקלון טנדר ישראלי עקף אותנו. על הטנדר היה הר של גופות בלי כיסוי. מזל שהילדים שלי

משפחת מגידיש - ליפז ועמוס, וילדיהם דביר וארבל בני 9, הילי בת 7 ורווה בן שנתיים.

ליפז בת 39 עורכת דין פלילית, קצינת משטרה, בעברה תובעת והיום בתחום החקירות.

עמוס בן 43 עובד בהיטק. שניהם מאשקלון במקור, גרים בגברעם משנת 2009. חיפשו ירוק ומרחבים בעיניים ולנשמה. "החלטנו להצטרף להרחבה ברגע שהבנו איזו זכות זו לגדל ילדים בקיבוץ".

בשבת 7.10.2023 קמנו כמו כולם לאזעקות (בדרך כלל אין אצלנו אזעקות). הבנו שמשהו גדול קורה. אלינו לא היתה חדירה אך המחבלים היו בדרך אלינו. היו ביער גברעם ובכביש המוליך לגברעם. לנו היה מזל כי המחבלים נעצרו ע"י חיל הים. חיל הים הוא היחיד שהשאיר כוננות במידה מספקת והצליח לחסל עשרות מחבלים. המסלול של המחבלים היה מהים מול זיקים והחוליות היו אמורות לעבור לזיקים, כרמיה, גברעם והלאה. חיל הים עבד באותו בוקר חזק מאוד וחסל

היו שקועים בטלפונים שלהם ולא ראו כלום. לאחר מכן הגענו לרמת גן לאחי, ושם בפעם הראשונה פתחנו טלויזיה וראינו מה קורה. למחרת, בראשון יצאה לצפון שיירה של מכוניות מגברעם עם ליווי קל.

אנחנו שהינו כמה ימים ברמת גן אצל אחי, טיפלו בנו יפה מאוד ונהנינו שם. אחר כך עברנו למלון בתל אביב. שמענו מחברינו מהקיבוץ שהם נמצאים בגבעת חיים. באנו לגבעת חיים לביקור. הילדים שלנו התלהבו מאוד וביקשתי שימצאו גם לנו דירה. ואכן, איסי סלע פינה את דירתו ואנחנו נכנסנו לדירה מושלמת. איסי פינה לנו אפילו מדפים בארון הבגדים כדי שיהיה לנו היכן לשים את הבגדים שלנו. בנוסף זכינו בשכנים מושלמים. שמפנקים אותנו ונותנים לנו להרגיש בבית.

המשפחות מגברעם נמצאות במאחד ובאיחוד. אנחנו הגענו לגבעת חיים בשבוע השני של המלחמה. (יש משפחות שבאו כבר בשבוע הראשון). אנחנו קיבלנו הביתה אוכל בקופסאות.

ביום השישי הראשון שלנו פה החברות מגח"מ בישלו והיה שולחן מכל טוב. את ארוחות הצהרים מאז ועד היום אנחנו מקבלים מתרומות של עמותת "אלומה". בעמותת "אלומה" כותבים לנו על פתקים עם האוכל "אוהבים אתכם, מחזקים אתכם" וזה מאוד מאוד מחזק אותנו.

את שאר האוכל אנחנו קונים במרכזית ומסתדרים בעצמנו.

חינוך: פתחו בגח"מ פעוטון בבניין שכתוב עליו "סחל"ב" [מה שהיה פעם משרדה של מרכזת חינוך]. קיבלנו המון משחקים. זה המעון לגיל שנתיים-שלוש. אסנת מהקיבוץ שלנו (גברעם) היא המטפלת גם כאן, ביחד עם ניצה מגבעת חיים שהתנדבה לעבוד, ויש עוד מתנדבות ועובדות סוציאליות ופסיכולוגיות שעוזרות ומאוד מקסימות. פתחו בקיבוץ גם את גן הדס הישן לגילאי 5-6 (הגננת מכפר ויתקין) וגם גן לגילאי 3-4 במרכזונים. כרגע כל הילדים מסיימים את הפעילות בגנים בערך 12:00.

כל האימהות פה. יש אבות שעובדים במקומות העבודה שלהם או במילואים או בכיתת הכוננות של גברעם ובאים

הנה לחופשות. הרבה אימהות פה לבד. בית ספר: נפתח מרכז "יחדיו" מטעם המועצה. בית ספר יסודי: כיתה א' שלנו – 20 ילדים מגברעם בתוך כיתה ב"יובלים". ב' ו-ג' בכיתה מצורפת בתוך כיתה ב"יובלים". ד'-ה'-ו' בבוקר בבניין המרכזונים וב-12 מסיימים והולכים הביתה. הרעיון היה, שהילדים ישארו ביחד ולא יפוצלו לתוך כיתות קיימות ב"יובלים". יש רצון לפתוח גם את החינוך הבלתי פורמלי לילדים שלנו. בגברעם יש מתנדבי ש"ש והם באו איתנו מגברעם וכולם עובדים בחינוך, עוזרים מאוד.

כרגע לא מדברים על העתיד. כרגע לא מדברים על לחזור לגברעם כי הקיבוץ שטח צבאי סגור. הצבא נמצא אצלנו בקיבוץ, ישנים בבתי הילדים וכו', הכל באירגון הצבא.

הילדים שלנו למודי סבבים מהעבר. הפגזות נשמעות חזק בגברעם וגם הפגזות של סוללת תותחים שלנו היושבת על גבעה ליד גברעם. גם היירוטים של כיפת ברזל נשמעים ונראים אצלנו. לילדים שלנו יש מושג מה זה מלחמה.

כאן בקיבוץ הילדים מרגישים מצוין. הפעילות שיש לילדים והחברים שיש להם והחופשיות שנשמרת להם כאן עוזרים ומחזקים מאוד. האנשים כאן בגבעת חיים מחבקים מכל הלב ונותנים לנו המון אהבה וזה עושה לנו טוב.

האנשים שלנו מגברעם לוקחים כאן אחריות על תחומים שונים. החברים באיחוד ובמאחד פועלים ביחד. הקמנו קהילה בתוך קהילה. יש כ-50-60 משפחות בשתי הגבעות ועוד כמה משפחות באליכין, בחרב-לאת וכו'.

אני קצינה במשטרה ביחידה מרחבית של לכיש. עכשיו אני מושבתת ונמצאת עם הילדים. המדינה מאפשרת למשפחות מפונים עם ילדים מתחת לגיל 14 זכאות לאחד ההורים להישאר עם הילדים.

ראיינה: נילי קפלן

רבקה אנג'ל ז"ל

29.3.1933 - 15.10.2023

אמא

את המילים האלה אני מגלגלת בראש כבר כמה ימים. את המהלך של השבוע האחרון, מהרגע שקצת כאבה לה הבטן, ועד לסופו, עם הפרידה שלה מאתנו אתמול בערב, ליוונו שימי ואני מקרוב, וככל שעברו הימים הבנתי שקרוב מאד היום שבו מילים אלה יצטרכו להיאמה.

בשבוע הזה, לאור שאלות של הרופאים שטיפלו בה, קלטנו שאמא אף פעם לא היתה חולה, מאושפזת, לא עברה ניתוח כל שהוא. הגיעה לגיל 90 בבריאות מלאה, למעט תסמיני הגיל כמובן, חייתה חיים מלאים ומאושרים, בזוגיות מאושרת ואוהבת, ומוקפת במשפחה אוהבת.

אמא היתה גאה מאד במוצא הירושלמי שלה, בהיותה דור שביעי בארץ מאז גירוש ספרד, בקהילת הס"ט, והשתייכותה למשפחת ארמוזה המפורסמת. אהבה מאד את שפת הדינו, את המוזיקה, המנהגים והסיפורים, וכשהתפרסם הספר "מלכת היופי של ירושלים" על קורות משפחת ארמוזה, הרגישה כאילו נכתב עליה ועל משפחתה. היא קראה את הספר הלך וחזור, וזיהתה שם פיסות מחייה במחנה יהודה בירושלים.

בזוגיות עם אבא הייתה היא רוח הסערה. הוא היה יושב בכורסא, עם ספר וסיגריה ביד, ואומר לה שהיא עושה לו סופה בהתרועעות שלה בבית... בימי בירושלים ואחר כך בקיבוץ הייתה תמיד עסוקה מאד – בעבודה, בחוגים, בפעולות תרבות. השתתפה בכל חוג, הרצאה, סרט, הצגה, טיול, לא הפסידה שום פעילות. צחקנו תמיד שסבתא הפנסיונרית עסוקה יותר מכולנו, הצעירים, ושלתאם אתה משהו דורש אישור ותאום לו"ז על פי היומן העמוס שלה. גם בבית, תמיד הייתה עסוקה. לא זוכרת אותה יושבת ללא מעש. וכנ"ל בבית שקמה בתקופה האחרונה, תמיד עסוקה. צובעת מנדלות, מרכיבה פאזלים, קוראת, תמיד בעשייה.

רבקה נולדה בירושלים בשנת 1933, בת לרחל ואברהם ארמוזה.

משפחה צנועה, זוג הורים ושבעה ילדים. כל אחיה ואחיותיה נפטרו במהלך השנים ורבקה הייתה אחרונה שנשארה, הדודה האחרונה לכל בני הדודים. במהלך שירותה הצבאי הייתה בגרעין בקיבוץ ניר דוד. היא מאוד אהבה את המסגרת של הגרעין ושל הקיבוץ. לקראת סוף השירות הכירה את דוד ולאחר כמה שנים נישאו זה לזה.

אורית נולדה בירושלים בשנת 1959. בשנים 1965-1966 יצאה המשפחה לשליחות באפריקה מטעם משרד הביטחון שם נולד שימי. בסיום התקופה חזרה המשפחה לירושלים, עיר הולדתה. רבקה עבדה במכס ולאחר מכן במשרד רואה חשבון. כל השנים עבדה גם בחוץ וגם בבית וחייה היו מלאים בעשייה, בפעילויות, בתרבות, כשמעל הכל הטיפול המסור במשפחה.

עם נישואי אורית וזמיר והקמת המשפחה בגבעת חיים נפרדו רבקה ודוד מירושלים ועברו לפני כשלושים שנה לחיות בקיבוץ גבעת חיים. רבקה אהבה מאוד את החיים בקיבוץ, השתלבה בעבודה בהנהלת החשבונות בפריגת ולאחר פרישתה המשיכה שנים רבות להתנדב בבית הספר יובלים, שם עבדה לצד המחנכות וסייעה להם בעבודה עם התלמידים הצעירים.

לפני כעשרים שנה נפטר דוד זיכרו לברכה. רבקה סעדה אותו בשנתיים האחרונות לחייו במסירות ואהבה אין קץ. לפני כשנה וחצי כשהיא התקשתה קצת לתפקד באופן עצמאי בבית, עברה להתגורר בבית שיקמה בקיבוץ.

לפני חצי שנה חגגה לה המשפחה את יום הולדתה ה-90.

יהי זכרה ברוך.

כזו הייתה אמא. תמיד ראתה את האור, את הטוב, תמיד עזרה לכל מי שצריך. בכל מקום אהבו אותה, בכל מקום שמעו אותה, ואי אפשר היה להתעלם ממנה. גם אם הייתה לה ביקורת על משהו, הייתה ממלמלת אותה, ואחר כך מרימה ראש ומתקדמת למקום הטוב.

אנחנו מאמינים שהאופטימיות שלה, היותה תאוות חיים, מלאת אהבה ואנרגיות, הם שהביאו אותה לחיות חיים מאושרים, מלאי תוכן ואהבה. הייתה בנו תקוה שכל אלה יעזרו לה לעבור את המשבר הרפואי האחרון, אך מסתבר שיש שלב בחיים שכל אלה לא מספיקים. אנחנו נפרדים ממנה בידיעה שהיא מיצתה את החיים עד תום, והגיעה אל סופם בשיבה טובה. כפי שחיה בסערה, כך נפרדה מהחיים בסערה.

ומילה אחרונה, לכל צוות בית שקמה. אתן קבוצת נשים מלאכיות. עבודת הקודש שאתן עושות בבית הזה, אין מילים לתאר אותה. הכל באהבה, בחמלה, במסירות ובהתמדה, כמה כוח פיזי ונפשי צריך כדי להתנהל כפי שאתן מתנהלות שם עם דרי הבית. אמא אהבה אתכן אהבת נפש, והמקום הזה היה לה לבית לכל דבר. אין לנו מילים להודות על מה שעשיתן עבורה בכל יום מחדש. לעולם לא נשכח את זה, את המקום החם שחייתה בו בשנותיה האחרונות.

על המצבה רשמנו:

"במותך ציווית לנו את שמחת החיים ואת אהבתם".
זכרך בליבנו לעד.

אורית משי

ועם כל זאת, והכי חשובה – המשפחה. אבא, שבו טיפלה כל חייו, שלא ידע איפה הגרביים בבוקר אם לא היו מונחות על הכסא שבו הכינה לו את הבגדים שילבש היום, אנחנו, שלא ידענו להכין חביתה כי לא היה אישור להכנס למטבח שלה, אמא שלה אותה סעדה עד סוף ימיה, וכל זאת תוך תחזוקה שוטפת של קשר עם הדודים, בני הדודים, חגים, שמחות משפחתיות, הכל בשמחה, בחיוך, באופטימיות אין קץ, ובאהבה גדולה לכל הסובבים אותה. הבית שלנו היה מקום מפגש למשפחה ולחברים, ולשימי ולי היו חברים שהיו מגיעים אלינו הביתה גם אם אנחנו לא היינו בבית והיו יושבים עם ההורים שלנו. תמיד קיבלה את כולם עם עוגות, בישולים משובחים, ובעיקר בהמון אור ואהבה. האנרגיות שלה הורגשו ברדיוס גדול סביבה, ואי אפשר היה להתעלם מהן ולא להידבק בהן.

שלב הנכדים והנינים הביא אותה לשיאים חדשים של אושר. השיא הראשון הגיע עם הולדת הנכדים, ליאור ודרור. השיא השני הגיע עם הולדת הנינים, אורן, נעה ויונתן. כל אחד מהם הביא אותה לפסגות של אושר, שנדמה היה שאי אפשר להתעלות עליהן. כל מפגש משותף גרם לה להתרגשות גדולה, והתמונה האחרונה שלה מצולמת עם יונתן בחדרה בבית שקמה כשהם מרכיבים פזל יחד, מלפני כעשרה ימים.

במסלול האחרון בו ליוויתי אותה ביום חמישי האחרון, בין המחלקה לחדר הניתוח, נעצרה האלונקה מול חלון ענק בהמתנה למעלית. השמש האירה את כל האזור, והיא הרימה את הראש, הסתכלה קדימה, ואמרה "איזה יופי פה. כל כך יפה", וחזרה לישון.

הפעם הראשונה שנפגשנו היתה בהלוויתו של דדי. ארנון אמר שאני חייב להגיע, כך גם אפגוש את המשפחה בקיבוץ.

הגעתי. עמדתי בצד נבון. לא הכרתי כמעט אף אחד. לפתע ניגשת אלי...

הייתי המום. ניגשת, הצגת את עצמך בחיוך, מהול בעצב אבל בחיוך. חיבת אותי וברכת אותי על הצטרפותי למשפחת אנג'ל.

אמרת לי וזה כמעט ציטוט מדויק: עכשיו אתה משפחה. אני הדודה שלך.

קברת את בעלך ובכל זאת מצאת זמן לפנות אלי.... מאותו הרגע התאהבתי בך. את כבר לא רבקה מהקיבוץ, את דודה רבקה מהקיבוץ.

אם יש דבר שהיה ברור לי שכל פעם שאוכל להגיע ולחבק אותך, לא חיבוק סתם, אלא חיבוק עוטף, חיבוק חם. כי החיבוק שלך כל פעם מחדש העניק לי אנרגיה אדירה שהיתה אצורה בך כל חיך.

להגיע לבקר ולפני כן לצלצל לוודא שאת מכינה את עוגת הביסקוויטים שלך...

לקנא במשפחה המדהימה שלך כל פעם שנפרדנו כי הם נשארו לצידך ולצפות לפגישה הבאה.

לצלצל אליך סתם כדי לשאול לשלומך, כדי לאחל לך יום הולדת שמח. פשוט לשמוע את החיוך שלך מבעד לטלפון.

דודה רבקה. כמה שאני כבר מתגעגע.

כמה שאת חסרה לי וכמה אני שמח שלפחות נפגשנו לא מזמן וזכיתי לחבק אותך בדיוק כמו שתמיד חיבקתי, בכוח. ללא רצון לשחרר.

אני אוהב אותך דודה רבקה ואני מתנצל שהמלחמה הארורה הזו מנעה ממני להגיע ולספר לך באופן אישי כמה הפכת דמות חשובה בחיי.

ואתם משפחה יקרה. איזו זכות גדולה נפלה בחיקכם. כמה אהבה הענקתם לה, שמרתם עליה כמו אוצר, רק שבינינו. דודה רבקה שמרה על כולנו.

דן

פשוט בלתי נתפס לעמוד פה, מול קברך, ולדבר אליך ועליך.

הגעת אלינו לבית שקמה לפני שנה וחצי, קצת בהיסוס, אבל תוך כמה ימים הפכת להיות אחת מעמודי התווך של הבית, אשה חייכנית, חכמה, חריפה, דעתנית, חברותית, בעלת חוש הומור, יצירתית, כולנו התחברנו אליך במיידית, "אנג'ל" כך קראו לך המטפלות.

חברך בבית שקמה נפרדים ממך, במילים האלו:

צר לנו, עצוב לנו, אין לתאר את הכאב שבלב.

היא הייתה אישה מיוחדת במינה. הדבקות שלה במשימה, השקדנות שלה והחיוך שתמיד היה על פניה, ככה נזכור אותה.

כשהייתה נכנסת לחדר האוכל שלנו תמיד יכולת לשים לב ללבוש המדויק שלה, לבוש תואם שרשרת, תואם חולצה. רחל הבטיחה לה שאחרי חגי תשרי, היא תעשה לה תערוכה של כל התכשיטים היפים שעשתה במו ידיה. רותי קורן היושבת מולה אומרת: רבקה כל הזמן הייתה מפרגנת לי על הילדים שלי ועל המסירות שלהם. היא אהבה אותי ואני אהבתי אותה. הסתכלתי עליה וחשבתי כמה זמן יהיה לנו כל כך טוב ביחד, מי היה מתאר שתלך כל כך מהר.

רבקה הייתה מציירת מנדלות בלי סוף. היצירות היפות שלה היו מככבות על לוח בית שקמה וכולם היו מתפעלים מיצירותיה.

היא אהבה מאוד פאזלים ולא חדלה עד לסיום, הגיעה למאות חלקים.

רבקה הייתה ירושלמית בנשמתה והייתה מספרת על הבית בגעגועים.

בני מספר שרבקה הייתה כשומרת ראש בשבילו, דאגה לו, ידעה כל מה שהוא צריך, איך אומרת הבת של בני, כשרבקה בשטח אנחנו רגועים.

עפפה, אחת מהמטפלות מספרת: אנג'ל אהבנו אותך מהרגע הראשון שהגעת, את החיוך, הבדיחות, ההערות, הציוורים שהיית מציירת. דאגת מאוד למטפלות, תמיד התעניינת, שאלת, במשמרות הלילה שלי היו לנו שיחות ארוכות ועכשיו את חסרה לנו.

גם את סיום חיך עשית באלגנטיות שכל כך מתאימה לך. נכון מוקדם מדי, נתנחם בכך שלא סבלת.

נוחי בשלום על משכבך, מלאכית אהובה, נתגעגע אליך. בשם בית שקמה, **טלי**

חברות נרקמה בינינו, תרבות הלדינו ושפתה היו המגנט, אישיותך הפתוחה והשמחה בנתה את הקשר. קטנטונות, נמרצת, פעלתנית, מטפלת בכל הסובבים אותך, אך תמיד מוצאת זמן להנאה, לבילוי ולחברותא. חברנו למפגשי לדינו. את היית מרכז המידע, לא פיספסת שום אינפורמציה. דאגת לנו למפגש במעלה החמישה שיצר קשרים עם קהילת הלדינו ברחבי הארץ. במפגשים הקבוצתיים דאגת להדגיש בגאווה רבה את שורשיך הירושלמיים, את היותך ס"ט אמיתית, גאה בשיוך המשפחתי למושלת ארמוזה. שיתפת אותי בהווי הירושלמי והבאת איתך זכרונות חמים מחיים עשירים. מידי שנה יצאנו לכנס הלדינו Dias De Leche I Miel – ימי חלב ודבש. ישבת איתנו עד השעות הקטנות של הלילה חולקת שירים וסיפורים, התחברת אל הנשיא יצחק נבון ז"ל בזכרונות, בשירים הירושלמיים, הרגשת גאה ושייכת.

עם בוקר השכמת קום וצעדת לחופי ים המלח, מותירה אותנו הכאילו צעירות פעורות פה. כך גם בחיך פה בקיבוץ. ריח התבשילים ממטבחך ליווה את שביל העליה מביתך, מאכלי החגים היו גאוותך, הכל בחריצות, בהנאה ובלי תלונות. רבקה, אין ספור זכרונות על מפגשים מלאי צחוק ושירה עולים לנגד עיני.

זוכרת את החוג האחרון שבו השתתפת, המפגשים עם קובי זרקו בבורגתא. קובי העריך אותך מאד וקרא לך מלכת היופי של ירושלים. בשיחות עם קובי שמעתי אותך מספרת על הקיבוץ, מסבירה את חיינו ומנהיגינו, הבנתי עד כמה את מעורבת ויודעת, כאילו נולדת פה. קובי בא לשמח אותך בבית שקמה, כל כך שמחת ושימחת גם אותו וגם את שותפיך לבית. זכיתי בחברות מיוחדת עם אשה בוגרת צעירה ברוחה, עשירה בעשייה, מלאת נתינה למשפחתה באופטימיות ותקוה.

אפרד ממך באחד משירי הלדינו הידועים שמנגינתו הפכה להמנון כנס הלדינו בים המלח. מילותיו הראשונות "אדיו קרידה" אומרות – שלום אהובה. אן גן עדן קה רפוזה טו אלמה (בספרדית – בגן עדן תנוח נשמתך).

אסתי מנור

מחותנת וחברה טובה.

חלקנו ביחד הרבה. קודם כל משפחה, נכדים, נינים וגם הכרתי את משפחתך מירושלים.

מאז ששתינו התאלמנו, נסענו הרבה ביחד לטיולי המועצה בארץ ובחו"ל, תמיד ביחד, שותפות בחדר אחד ובכל.

הרבה שאלו אותי... "איך את מסתדרת עם החותנת?", ותמיד עניתי שאתך אין לי שום בעיה, אנחנו מסתדרות מצוין, תוך התחשבות וכבוד. אף פעם לא מתלוננת, רק מפרגנת.

התברכת בכישורים של החיים, סבתא נהדרת, בשלנית מעולה. כמה נהנינו מתבשיליך... ובשנה האחרונה בבית שקמה קישטת כל קיר עם מנדלות מרהיבות בשלל צבעים.

במשך השנים היו לנו גם שיחות רבות, שיתפנו אחת את השניה במה שעובר עלינו...

תחסרי לי מאד.

נעמי משי

לו הייתי מנהל/ת קהילה...

מיקי גורן: טיפוח האומנויות בקיבוץ.

לו הייתי ראש ממשלת ישראל

התקוה 6

יהודה קליין: עכשיו כשהישוב גדל, הייתי מרחיק את סככות ההודים מהמגורים.

ים אור: הייתי מקים פארק משפחות נגיש. (למדורות ופיקניקים – רחוק ממגורים), טורניר כדורגל או כדורסל בסוכות, הרגעת הרוחות בחינוך.

חווה אגמי: מנקה את מגרש החנייה.

צבי אגמי: דואג לשקיפות.

שי גיל: נוטע עוד עצים.

חנה רשף: טיפוח פינות מוזנחות בקיבוץ.

ניסים בר נוף: תגבור ענף הנוי והחזרת המתנדבים לקיבוץ.

עקיבא יוגב: מוציא את האבנים והגדרות מרחבי הקיבוץ.

שמעאל: מחליף את מנהלי הענפים.

כוכבה מזור: תוחמת את השטחים בין הבתים על מנת למנוע סכסוכי שכנים.

נחמה ברוש: נוטעת עוד עצים שהמדרכות כולל הכביש העוקף יהיה מוצל.

אסנת בר: מעלה את המשכורת לחברים העובדים בקיבוץ.

ענבר: מקשיבה לצבי מנבר.

אורי אריאלי: עושה סקר בין החברים ושואל מה חשוב להם.

מרגלית ויורם רותם: לדאוג לקיים את הכללים שאנחנו החלטנו עליהם לגבי בנים שנכנסים לבתים משוייכים.

לו הייתי ראש ממשלת ישראל

הייתי משנה את כל העולם

הייתי מפרק הכל ומתחיל מהתחלה

לו הייתי ראש הממשלה הבא

לו הייתי ראש ממשלת ישראל

הייתי קם קם קם כל בוקר ושואל

איך להפוך את היום הזה יפה יותר...

על בסיס השיר המצויין הזה שנשמע הרבה בהפגנות כנגד המהפכה המשטרית, ולאור חלופי מנהל הקהילה הלכתי לחברים ברחבי הקיבוץ ושאלתי: אם היית מנהל קהילה מה הדבר הראשון שהיית עושה?

אורי כהנא: ניהול מרחב גבעת חיים כמרחב בר קיימא, הפחתה של כל מה שתורם לנזק סביבתי. נטיעת המון עצים, הצללת כל המדרכות ותיעדוף תחבורה קלה, אפניים והולכי רגל.

אלדד מגל: הקמת ועדת חברים שתשמע בעיות שיש לחברים.

צבי מנבר: נאחל מפה לצבי החלמה מהירה. אני הייתי עושה סקר בין החברים מה הם רוצים, כשאמרתי שזה לא נקרא לעשות, הוא אמר שכבעל תפקיד הוא תמיד היה מתחיל בדבר השני.

רונן פטרקובסקי: מחזיר את הכספומט לליד חדר אוכל ודואג למדרכות מסוכנות.

עלי אתר: מקימה אתר הנצחה לקיבוץ שהיה ואינו עוד.

רותם הגיוורה: מחברת את הכביש העוקף ליד השכונה החדשה לכביש יציאה מחוגלה.

נועה ממלוק: דואגת לניקיון בקיבוץ.

נדב דרך: המדרכה בשכונה החדשה למרכז הקיבוץ – חשוכה נורא. ממליץ להתקין פנסים לאורכה. שהאור יהיה גבוה וסולרי. חוסר במגרש חניה לבית ספר יובלים.

אילה בן אבן: להוריד אורנים ושינטעו במקומם עצים אחרים. לא אורנים, כי שום דבר לא צומח מתחתם.

מן הסתם הסקר נערך הרבה לפני שפרצה המלחמה. והתשובה לשאלה לו הייתי ראש הממשלה השתנתה מאז. ההפגנות נראות עכשיו רחוקות כל כך ועם זאת (לפחות לדעת) מוצדקות מתמיד. החיים נמשכים, המדרכות החשוכות מסוכנות ונטיעת עצים חשובה מתמיד.

אספה וליקטה מפה ומשם – רותם

תודה ענקית ליעל ועלית התותחניות, על שפע הפעילויות, היוזמות וההפקות שאתן מארגנות ללא לאות לנו ולאורחינו מהדרום ומהצפון. תבורכו וישר כוחך.

נילי קפלן ונעמי מיתקי

אני רוצה להודות לעינת ליאון על עבודתה המסורה בתקופת ההסעדה בח"א. עינת הפעילה את ה"מסעדה" הקיבוצית בהרבה רצון טוב, השקעה נמרצת ומאור פנים. גם אם לא הרביתי לאכול במקום, הדי האווירה הטובה משם הגיעו עד אלי...

בנוסף, הצורך במפגש כזה בגבעה הושם על המפה, גם אם מדובר במספר לא רב של אנשים, ואני מברכת על המאמצים להמשיך ולקיימו בתנאים סבירים כלכלית. אני יודעת שאקורד הסיום היה צורם למדי, אבל בוחרת בידעין להתייחס לפרקים ההרמוניים שקדמו לו... תודה לך עינת על מה שנתת, ובהצלחה בהמשך דרך!

נעמי מיתקי

לצאת מדיכאון / יגל אושרי

השיר הזה נכתב כמה חודשים לפני המלחמה, יגל אושרי זמר בתחילת דרכו פנה לגלגל"צ שזרקו אותו מכל המדרגות, אפילו לא נתנו לו תקוה שאולי בשבוע הבא הוא יכנס לפליליסט. ואז הגיעה המלחמה, והשאר היסטוריה והיסטוריה – השיר הפך לכמעט המנון.

המשפחה, החברים, אולי לצאת לבייליים
שיחות עמוקות, שיחות של הנפש בלילה
להתמודד עם שינויים, ההרגלים הישנים
הנשמה במלחמה עם הקארמה
עוד יבואו ימים טובים, אני מבטיח
עוד יבואו ימים טובים
גם בשעות החשוכות של הלילה
תמיד יהיה כוכב קטן שיאיר לך
את עצמך, את הדרך הביתה
תמיד זה הכי חשוב לפני הזריחה
מיליון רכבות דוהרות עד אוסטרליה
מחפש רחוק את מה שנמצא לך
מתחת לאף, כל מכשול זה מדליה
קם ונופל אבל בדרך שלך
להתמודד עם הפחדים, לקפוץ למים עמוקים
לשחות עד הסוף, להגיע לחוף עד הלילה
להאזין גם לשירים כי זמרים הם הרופאים
הכי טובים שיש למדע להציע
עוד יבואו ימים טובים, אני מבטיח
עוד יבואו ימים טובים
גם בשעות החשוכות של הלילה
תמיד יהיה כוכב קטן שיאיר לך
את עצמך, את הדרך הביתה
תמיד זה הכי חשוב לפני הזריחה
מיליון רכבות דוהרות עד אוסטרליה
מחפש רחוק את מה שנמצא לך
מתחת לאף, כל מכשול זה מדליה
קם ונופל אבל בדרך שלך
בדרך שלך, בדרך שלך.

הסופ"ש שלי

השבת עבורי היא בעיקר זמן של משפחה וחברים. זמן של רוגע, שקט ושלווה ואפשרות להנות יחד עם כל האהובים שלי.

אני רוצה לנצל את הרגע הזה ולהתפלל שכל עם ישראל באשר הוא יוכל בשבת להיות יחד עם היקרים ואהובים לו, להיות במקום בטוח ושקט ובעיקר שכולם יוכלו לחזור לבתיהם ובתפילה שעוד מעט נזכה לראות את פניהם של החוזרים. (הברכה הוקראה כמה שעות לפני שחרור הקבוצה הראשונה של החטופים. ה.)

אסיים במילותיו של חבר קרוב שלי ששלח את מחשבותיו על פרשת השבוע ועל הפרשות האחרונות: בחומש בראשית אנחנו עדים לסיפורים שונים על הכנסת אורחים.

הראשון הוא אברהם אבינו שיוצא מגדרו כדי לארח שלישיית מבקרים שהוא בכלל לא מכיר. השני, הוא לוט, שאורחיו "זוכים" לאירוח שכמעט הורג אותם בסדום והשלישי הוא הגעת יעקוב לחרן, בדרך כשהוא בורח מאחיו עשיו. הוא פוגש את שאר רועי הצאן ליד הבאר ומקבל מהם כתף קרה, ככל הנראה בגלל שפשוט לא הכירו אותו.

דווקא הסיפור השלישי, הוא זה שמשך את תשומת ליבי. אחד האויבים שלנו כחברה היא האדישות. ההתנהגות לאחר תוך כדי שגרה, בלי לשים לב לצורך האישי שלו. "קל" להיות רע כמו לוט, קשה ומאתגר להיות צדיק כמו אברהם אבינו. אבל הכי קשה, לפחות לי, להיות "לא אדיש" ובאמת לראות את האנשים לידי.

אז אני רוצה להתחבר למילותיו של הלל ולומר שאתם הצלחתם לראות אותנו, את הצרכים, הקשיים והאתגרים, לעזור ולתת כתף.

אני מודה לקהילה המדהימה פה בגבעת חיים איחוד ומאוחד שנותנים לנו את האפשרות ליצור פה שגרת חיים שנותנת לנו את היכולת להמשיך את חיינו בצורה קצת שונה אך מחבקת ומחממת את הלב.

שבת שלום לכולנו.

בקבלת שבת ביום שישי האחרון היו די מעט אנשים, תכף תבינו למה.

דנה מגברעם, בת 37, נשואה ללירן שצילם כל העת את דנה קוראת את הברכה לשישי. הם הורים ליובל בת 8, עמית בת 6 ופתח בן שנה.

היו מעט אנשים כי רבים מגברעם ניצלו את הפסקת האש וירדו לסופ"ש לגברעם. בית זה בית. דנה ולירן וילדיהם נשארו בגבעת חיים. הקושי של המעברים גרמו להם לוותר על הנסיעה לגברעם. מעדיפים להגיע לשם כשיוכלו באמת לחזור.

השישי שלנו, לרוב מתחילים בסידורים שלא מספיקים באמצע השבוע, אולי איזה בית קפה יחד כדי להשלים את כל מה שלא דיברנו עליו במהלך הימים שעברו.

ב- 12:30 כבר אוספים מתחנת ההסעה ואז הולכים לגנים. מגיעים הביתה, מדליקים את הטלוויזיה לבנות, אוכלים צהריים, נחים את השנ"צ ואח"צ משמיעים ארבע אחר הצהריים. ומבשלים.

חושבים מה נעשה בשבת ואת מי נפגוש, אולי משפחה, אולי חברים אולי נסדר קצת את הגינה...

כבר שבת שביעית שאנחנו לא בבית – נעים ונדים בין מקומות.

מנסים לייצר לעצמנו תחושת שבת שתאפשר קצת רוגע ושקט. מציינים את השבת יחד עם הקהילות המדהימות שנמצאות כאן ומתפללים שכל מי שלא איתנו כאן יוכל בשבת הבאה לשבת סביב שולחן השבת יחד עם משפחתו.

**ממשפחת שמואל
קיבוץ גברעם**

נר זכרון - דצמבר

סוניה הירשל 1986	יהודית כהן 1942
שרה הילר 1986	יעל קליין 1943
רוזנהק אליעזר 1987	דוד לייבוביץ' 1948
יעקב בוב 1987	נוסיה רויכמן 1950
משה קוקס 1987	מירל פיגה שמש 1950
אלי נם 1991	שרה רטר 1951
שרה שמש 1994	פישל הנדוורגר 1953
יעקב קופלר 1996	שלמה לייבוביץ' 1955
חיים שרון 1997	זאב מזורביץ' 1956
רוברט כהן 1997	אסתר גרוסברד 1957
זכרי דגן 1999	שלמה בש 1958
טליה וינר 2002	חיים גבעון 1963
אלאונורה קרו 2002	שושנה סלור 1968
חיה דור 2003	גולדה רייף 1971
פניה קופלר 2006	ציפה קצן 1971
עדה מיתקי 2012	רחל הילר 1972
סולל אלדר 2013	מרדכי רודולפר 1972
מיכה שטרן 2015	נעם אגמי 1973
יוסי שהם 2020	מרדכי משי 1976
בתיא אתר 2022	שמחה הקש 1981
חנוך גבריאל 2022	פרנטו קליין 1981
	קולומן הגרי 1983
	יעקב אבישי 1984
	שלמה דרך 1986

יהי זכרם ברוך

מתכון עם זיכרון

חיבור בין אוכל לזיכרון

עמותת "מתכון עם זיכרון" עוסקת בהנצחת חללי מערכות ישראל בצורה ייחודית המשלבת בין אוכל וזיכרון. כל אדם, מכל מקום בעולם, מכיר את התחושה של אובדן ושל געגוע, לכל אדם יש מתכון שמזכיר לו מישהו יקר.

הרעיון נולד מתוך שאיפה לייצר הנצחה חוצה גבולות שנוגעת באנשים רבים ברחבי העולם

ומייצרת חיבור אל סיפורי הגבורה של המשפחות השכולות ושל מדינת ישראל.

**עוגת טעמי שעומר וולף (ד"ר)
מאוד מאוד אהב:**

250 גרם שוקולד חלב
250 גרם נוטלה
150 גרם קורתפלס מחוסקים עם היד.

להמיס את השוקולד עם הנוטלה
במיקר ולהוסיף לקורתפלס.
לשים בתבנית חד פעמית ולהכניס
למקפיא למשך שעה.

לאחר שעה להמיס במיקר:
200 גר שוקולד מריר
150 גר שמנת מתוקה
למחז על הקורתפלס להכניס שוב לשעה
למקפיא.
להוציא לחתוך לחתיכות ולשמור במקרר.

בתאבון!!!!!!

ציפור דרור שהגיעה לחדר ההורים, אסנת וארנון, מרגע שנודע על נפילתו של עומר ובמהלך כל השבעה...

מימין לשמאל: אלה וגאיה ויס, ענבר אפריים, רומי אסיאו, ירין לב.

מזל טוב
לרחל ואליהו קפלן
להולדת הנכדה
רומי

בתם של גיא וגל.
ברכות למשפחה

מזל טוב
לרינה ודוד דסנר
להולדת הנכד
יפתח

אח לנעמה ואדוה
בנם של טל ושמעון
ברכות למשפחות

מזל טוב
לאיליה ויוליה ביילין
להולדת הבת - אדל
אחות לאדם ואריאל

משפחת ביילין מאשקלון הגיעה דרך עומר
אשכנזי, בתחילת המלחמה.
המשפחה מודה לקהילת גבעת חיים ובעיקר
לישראל עזריה שבביתו התארחו.
שמחנו לארח.

ילדי מרכזון אי' - ב', גבעת חיים, חוגלה וגברעם.